SENTINELA

Anul I, Nr. 2
1 IANUARIE 1940
Prețul 1 leu. Abonam. 40 lei pe an

GAZETĂ SĂPTĂMANALĂ PENTRU SOLDAȚI
Înscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
Str. N. Filipescu Nr. 40. — BUCUREȘTI
TELEFON: 2.41.09.

„OSTAȘI, Ridic paharul Meu în sănătatea acelora care stau zi și noapte de veghe la hotarul Țării și, tuturor, din tot sufletul Meu, le spun: *La mulți ani!*"
(Urarea M. S. Regelui către ostașii de veghe la hotar).

Cuvânt la Început de An

Sănătate! Cuvântul acesta, care cuprinde în înțelesul lui, tot ce este omului mai scump, îl strigăm din fundul sufletului și-l trimitem tuturor ostașilor, tuturor Românilor, tuturor celor care păzesc granițele sau ostenesc pe câmpiile binecuvântate ale scumpei noastre Românii!

Sănătate înseamnă voioșie, putere, viață lungă, și, mai presus de toate, înseamnă biruință. Noi, Românii, popor de oameni sănătoși, mereu treji și mereu biruitori, îi înțelegem rostul și-i prețuim înțelesul. De aceea, de pe pragul noului an 1940, îl aruncăm spre toate cele patru părți ale Țării, urând tuturor să se bucure de el și să-l arunce mai departe. Sănătate, Români! Să fiți tari ca stâncile, sprinteni ca vulturii, voioși ca rândunelele în albastrul cerului! Să fiți mereu cu inima bună, cu încrederea neștirbită, cu mintea limpede și cu brațul încordat. Să fiți la fel cu moșii și strămoșii voștri, la fel cu toți aceia care s'au ostenit și s'au jertfit pentru binele, mărirea și propășirea Țării; să fiți întocmai cum țara vă știe, cum Țara vă vrea, cum Țara vă cere! Să fiți sănătoși și ascultători, gata de apărare, gata de biruință, gata de jertfă! Așa să fiți!

Și așa să ne ajute Dumnezeu tuturor!
Sănătate, Români!

SENTINELA

AN NOU

Inimă nouă

An nou, inimă nouă! zice Românul, înțelegând prin aceasta, că odată cu anul care se schimbă, o sfântă datorie cere ca și firea omului să se schimbe.

Odată cu anul vechiu care se duce, și năravurile omenești trebue să se ducă. Alte dorinți, alte gânduri și cu totul alte porniri trebue să înceapă a sălășlui în inimi.

Ca și anul care se încheie, supărarea, necazul, tristețea și toate urîtele amintiri ale vieții trecute să se încheie și să se sfârșească. Iar ceea ce ne-a împiedecat în tot cursul unui an, să fim mai liniștiți și mai buni, să nu mai dăinuiască nicio clipă în anul care vine.

Dimpotrivă, o viață nouă să începem. Cu alt suflet, cu altă inimă. Cu convingerea, că dacă anul care s'a dus n'a fost atât de fericit cum l-am dorit și l-am așteptat, aceasta s'a întâmplat numai și numai din cauza noastră înșine. Dar și cu hotărîrea de a fi alții și cu nădejdea de a putea păși într'o viață de virtute, care să ne aducă numai bine.

In acest înțeles așteaptă Românul cum se cade și bunul creștin un nou an care se ivește pe file de calendar și în viața noastră de toate zilele ce ni sunt date să le trăim.

Anul care s'a încheiat eri, într'adevăr, ne-a adus sănătatea cea atât de mult prețuită, care este un mare dar pentru noi oamenii. Ne-a adus însă și multe amărăciuni, care ne-au făcut viața mai grea și ne-au sporit lipsa de încredere și nesiguranța în viitor.

1939 a pășit cu bine, cu liniște și cu pace în țara noastră. Dar cum s'a pus, cum a început să-și treacă una câte una zilele, tot mai mult s'a întărit harța între popoare.

Popoarele au fost din nou trezite la ură și diavolul, care nu vede cu ochi buni propășirea omenirii, și-a băgat iarăși coada în treburile Statelor.

Iată că tartorul intrigii și al uciderii a izbutit și acum să încaere între ele, pe cele mai mândre națiuni ale Continentului. Apusul și miazănoaptea Europei e în plin foc. Curge sânge omenesc deoparte și de alta. Lupta e și azi tot atât de aprigă, ca și altă dată, deși se spune că războiul vremii noastre e mai mult mecanic și că se ferește cât mai cu grijă pierderea de vieți.

Țara noastră, condusă spre idealurile ei pașnice, cuminte și înțelept, a izbutit să rămână până acum în pace și să-și vadă înainte de treburile ei. Dar băgarea de seamă și atenția sunt mama înțelepciunii. In asemenea împrejurări, noi am găsit că e bine să nu ne culcăm pe urechea păcii ci să ne îngrijim de ce poate veni pe neașteptate.

Datorită luminatului patriotism și a înaltei înțelegeri cu care M. Sa Regele Carol II a îndrumat treburile Statului, țara noastră a rămas departe de această harță și s'a luptat din răsputeri să se pregătească.

Dacă ia foc casa și arde gospodăria vecinului, nu suntem datori să ferim pe cât se poate și avutul nostru?

De aceea, țara ne-a pus în spinare arma și ne-a trimis la hotare. Să ne păzim pământul de rîvnirea vreunuia dintre dușmani; să stingem flacăra care s'ar putea întinde până la noi, și să facem acolo zid de piepturi, ca zidul de stâncă pe care nimic nu-l poate atinge.

Astfel, Dumnezeu a vrut ca Anul Nou care începe azi, să-l facem departe de căsuțele noastre, departe de ai noștri cei scumpi și dragi, dar totuși, atât de alături de ei, prin grija ce le purtăm și prin conștiința că nu suntem aici decât pentru a-i apăra pe ei, apărându-ne avutul și ființa noastră din moși-strămoși.

Un an nou care începe în momente de tristețe, nesiguranță și neliniște, dar care ne găsește treji, dârji și hotărîți să ne facem datoria de ostași vrednici și buni Români, e un an care s'arată frumos pentru viitorul țării.

Anul acesta nou ne cere — și aici la fruntariile Neamului — inimă nouă.

Să nu uităm să fim cât mai pregătiți cu această inimă nouă, dar mai ales să nu uităm, că inimă nouă însemnează și suflet nou, voință nouă, soartă nouă; și dacă va fi nevoe sacrificii noui. Căci fără sacrificii nimic nu poate dura.

Noroc și voe bună să ne aducă anul nou 1940, fiecăruia, acolo unde suntem chemați să ne facem datoria: pe zonă, la hotare, sau lângă vetre, între ai noștri!

Căci împlinim această sfântă datorie, pentru noi, pentru ai noștri, pentru Țară, pentru Rege!

NICOLAE GRECU

MIHAI VITEAZUL
primul întregitor de Țară

Scurtă, dar glorioasă și măreață în fapte a fost domnia lui Mihai, numit mai târziu cel viteaz.

Inscăunat în fruntea Țării Românești, mai mult prin voința lui decât prin aceea a mulțimii, a luptat cu toată puterea firii lui năpraznice, să scape norodul obidit și înfricoșat de atâtea încălcări străine, de pericolul unei subjugări.

Deși, cu o armată mică, neinstruită, fără arme, dar, pătrunsă de dorința lui Mihai de a învinge cu orice preț, a putut dobândi victorii mari, victorii răsunătoare.

Puțină vreme dela venirea lui pe Scaunul Țării și după primele lui bătălii, numele voievodului român, era pe buzele tuturora, căci faima lui trecuse granița, iar în el lumea creștină și subjugată vedea pe arhanghelul mântuitor al Crucii și biruitor al vrăjmașilor.

Și după ce Mihai și-a întărit granița despre miazăzi, după ce a făcut liniște la Dunăre, și-a aruncat privirea către Ardeal.

Pentru acest Ardeal, pentru această țară românească, Mihai, avea o dragoste mare, o iubire nețărmurită, fiindcă aci vroia el să domnească, de aci dorea să conducă întregul neam românesc.

Invingând și pe principele Sigismund, doborînd și trufia ungurească, Mihai și-a făcut intrarea în Alba-Iulia, cetate care și astăzi poartă pe zidurile ei groase pecetea acestui mare domnitor român.

Iar de aci, a trimis către hotarul Moldovei, armata lui, aducând sub ascultarea sa și această parte a trupului românesc, putând clădi, la 1601, pentru puțină vreme, unirea întregului neam românesc.

Dar, Mihai, încrezător în cuvântul unui căpitan de al său, a căzut în cursa întinsă de mișelia ungurească, fiind răpus pe câmpia Turzii.

Istoria sbuciumată a românimii, hronicul întâmplărilor care au trecut peste acest neam, a cunoscut în drumul cel lung, străbătut până acum, multe chipuri de domnitori, cu mare iubire de țară, viteji nevoie mare și buni mânuitori a sabiei apărătoare de moșie, dar voevod ca Mihai cel Viteaz, conducător de oaste ca el, nu a mai fost.

La Călugăreni, la Șălimberg și în multe alte mari și năpraznice bătălii, Mihai a fost întotdeauna în fruntea flăcăilor săi, purtând falnic stindardul Țării Românești, spre victoria neamului, spre biruința Crucii și spre afirmarea dreptății.

Când dușmanul nu gândea, când cotropitorul se simțea mai bine, atunci se arăta Arhanghelul cu sabia de foc în mână, lovind năprasnic, trăsnind pe haini și dând îndărăt pe năvălitori.

Mihai, domn al Țării Românești, Prinț al Ardealului și stăpânitor al Moldovei, a înscris cu sânge, cu mărețe jertfe, cu pilduitoare iubire de neam, una din cele mai frumoase file din istoria viforoasă a poporului românesc, apărător al creștinătății și a gliei străbune.

Mihai Viteazul, domn cu mare curaj, voevod între voievozi, s'a ridicat cu sabia în mână, a arătat drumul pe care trebue să meargă neamul românesc și a căzut.

A strălucit ca un soare puternic, s'a luptat ca un erou și ne-a arătat nouă o cale pe care s'o urmăm

Așa, că biruința lui, făurită numai pentru o clipă, a devenit visul nostru de totdeauna, pe care l-am înfăptuit cu grele jertfe și pe care astăzi, suntem hotărîți să-l apărăm cu aprigă îndârjire.

DUMITRU GHERASI

SFINTELE SARBATORI PE ZONA

Regele Țării între Ostași!

Trăiască Regele!

M. S. Regele Carol al II-lea sărutând Sf. Evanghelie, cu prilejul sărbătoririi Crăciunului, între Ostași, pe zonă.

Românii au o vorbă cu înțeles adânc, așa cum adâncă este simțirea și credința lor în cele sfinte și mari. Ei spun: OMUL VOINIC SE CUNOAȘTE LA GREU ȘI PRIETENUL LA NEVOIE.

Lucrul este foarte adevărat. Pentrucă numai la nevoie, adică la ananghie, prietenul adevărat și omul cu inimă mare îți sare intr'ajutor și-ți împrumută puteri să poți răzbi prin grijile și nevoile pe care vieața ni le așterne în drum, uneori.

Oamenii noștri, au fost chemați să facă de strajă la granițele țării. Pentru aceasta ei și-au părăsit ogoarele, atelierele, vetrele și gospodăriile, s'au despărțit de nevestele și de copiii lor, și au răspuns la chemarea ingrijorată a Patriei, fără să stea pe gânduri, fără să cârtească și fără să se tânguiască. Prieteni ai Patriei, au sărit în ajutorul ei, au prins patul armei, s'au înfipt de sentinelă, și-au spus cu hotărîtă liniște: „Să poftească!". Adică, să poftească cei care ar avea poftă să se măsoare cu ei! Stau oamenii și străjuiesc la hotare de luni întregi, și numai Dumnezeu știe cât vor mai sta, pentrucă nu este nici în voia, nici în puterea lor să curme gâlceava dintre popoare. Stau însă de veghe, drepți, hotărîți, neclintiți, PRITENI BUNI IN VREMURI GRELE! Stau cum au stat moșii și stămoșii lor, în ploaie, în vifor, în lapoviță, cu ochii țintă spre zare, cu mâna strânsă pe patul armei, gata de luptă, dat tot atât de gata de bună înțelegere. In mintea lor cinstită, ostașii noștri știu care este datoria lor, de ce au fost chemați, de ce li s'au încredințat armele și ce au de făcut cu ele, la o nevoie. Știu și rostesc cu hotărîre: „N'AVEȚI NICIO GRIJĂ! BIZUIȚI-VĂ PE NOI! OMUL VOINIC SE CUNOAȘTE LA GREU ȘI PRIETENUL LA NEVOIE!".

Fericită este țara care se bucură de asemenea ostași!

Dar iată că vremea trece, și oamenii noștri s'au pomenit deodată că vine Crăciunul peste ei! Blajinul bătrân cu barba albă, înfofolit în blană de oaie, cu căciula țuguiată și cu opincile nerase, a străbătut toate coclaurile și văioagele, cu sacul doldora, și-a zdrelit genunchii de colțurile stâncilor, a ostenit luând, pieptiș, urcușurile, a înotat prin zloată, și s'a înfățișat bunilor creștini de pe zonă, cu inimă bună de părinte și de prieten. Iar oamenii, care credeau că Moșul este prea bătrân, că ostenește ușor și uită repede, l-au primit cu urale de bucurie și i-au întis bidonul plin cu vin! Bătrânul Moș Crăciun le-a zâmbit, i-a binecuvântat, a sorbit din bidoanele pline, s'a șters apoi pe musteți, și, așezându-se pe vine, a deslegat traista cu daruri. Și le-a împărțit vești bune, de-acasă și de pe ogoare; scrisori dela neveste și copii; urări de bine dela cunoscuți și prieteni; ciosvârte de purcel și cârnați cu usturoiu; covrigi și acadele, ca la copii. Le-a povestit despre ce se petrece în lume, le-a împărțit și gazeta aceasta, „Sentinela", le-a spus ce face stăpânirea pentru ei și pentru cei de-acasă; cum se pun la cale treburile Țării, câtă grijă au cârmuitorii de buna rânduială a treburilor, cât vor ei să fie pace, cât se străduesc să scoată cu bine treburile la capăt și câtă încredere are Țara în ei, în ostașii cei mulți și cuminți, care știu cât de sfinte sunt hotarele pe care le străjuesc! Iar ostașii noștri, cu fața aspră și cu inima tare, s'au îmblânzit, unii au și lăcrămat, și l'au poftit pe Moș Crăciun între ei, l-au așezat în capul mesei, l-au cinstit ca pe părintele lor de veacuri, și l-au ospătat trei zile dearândul! Iar Moșul, când a plecat, i-a binecuvântat pe toți și pe toți i-a îmbrățișat! „SĂ VĂ FIE CASA CASĂ, SĂ VĂ FIE MASA MASĂ, DAR MAI ALES SĂ VĂ FIE BRAȚUL VOINIC ȘI MINTEA LIMPEDE! SĂ FIȚI VREDNICI DE CE V'AU LĂSAT BĂTRÂNII, SĂ APĂRAȚI CE-I AL VOSTRU, SĂ NU RÂVNIȚI CE-I AL ALTUIA! SĂ SLĂVIȚI ȚARA ȘI SĂ-L SLĂVIȚI PE REGELE EI, IAR LA NEVOIE, VĂ SPUN EU, CARE SUNT BĂTRÂN ȘI AM VĂZUT MULTE, LA NEVOIE SĂ VĂ DAȚI VIEAȚA PENTRU ȚARĂ ȘI PENTRU REGE! ACEASTA ESTE VREREA MEA ȘI PORUNCA LUI DUMNEZEU! ȘI AȘA SĂ FIE, ACUM ȘI PURURI"!.

* * *

Dar, iată, că soldații noștri se șterg la ochi și nu le vine a crede! S'a luminat deodată zarea, iar lor li se pare că vine primăvara, că din toate părțile cerului răsare câte un soare! Se șterg mereu la ochi și mereu nu le vine a crede! Iar vorbele care le-ajung pe la urechi îi uimesc și-i fericesc! Se'ntreabă unii pe alții dacă este adevărat, dacă minunea aceasta este aievea sau un vis... Cum? Regele lor? Vine Regele lor, acolo, pe creste de munți și-n fund de coclauri, să-i vadă pe ei, să vorbească cu ei, să petreacă Crăciunul cu ei, la masa lor, în bordeiele lor? Să le strângă mâna, să le-audă graiul, să le pipăie durerile și să le asculte inima? Dar când s'a mai întâmplat aceasta?

Oamenii își aduc cu greu aminte că au mai auzit, că au mai citit undeva, că au mai visat cândva, că au mai fost Voevozi pe pământul acestei țări care s'au înfrățit cu norodul și-au împărțit cu el și zilele de sărbătoare, și vremurie de urgie. Dar nu le vine a crede că Dumnezeu le-a hărăzit tocmai lor bucuria de a-L vedea pe Vodă între ei, la ziua aceasta mare, pe creste de munți, în toi de iarnă și de vifor! I-a străbătut bucuria și s'au simțit oamenii cu niște inimi cât pepenii! „Vine Regele, măi! Vine la noi! Vine între noi! Rade-ți barba, Ioane! Ridică-ți mustața, Ștefane! Indreaptă-te de mijloc, omule, că vine Vodă! Invârte arma între degete, ca pe un bețișor, să te vadă că ai putere! Scoate pieptul, să te vadă că ai piept! Calcă apăsat și hotărît, să te vadă că ai vlagă! Dar mai ales bucură-te, Ostaș Român, că vine Regele tău să-ți fie oaspete de Sărbători! Bucură-te și arată-te vrednic de cinstea aceasta împărătească".

Așa au strigat oamenii, și freamătul s'a răspândit și i-a cuprins pe toți ca pe un codru! S'au îmbrățișat între ei, cu lacrimi de bucurie, cu inima plină de încredere! Iar când L-AU VĂZUT PE MARELE LOR PRIETEN, care nu-i uită nici la nevoie, nici la bucurie, și-au rupt pieptul strigând „Ura!", și toți se'nfigeau mai aproape, să-i vadă Vodă și să le zâmbească de-aproape, cu ochii Lui de prieten, de frate și de părinte!

Iar Vodă i-a văzut cu adevărat, pe toți, le-a zâmbit, le-a vorbit în graiul lor, despre nevoile și bucuriile lor; le-a strâns mâna și i-a bătut pe umăr, și le-a spus aceia ce ei știau din moși și strămoși: „OMUL VOINIC SE CUNOAȘTE LA GREU ȘI PRIETENUL LA NEVOIE! EU SUNT PRIETENUL VOSTRU! TOT SUFLETUL ȘI TOATĂ OSÂRDIA MEA, A VOASTRĂ ȘI PENTRU VOI ESTE! NU DORESC ALTCEVA DECÂT FERICIREA ȚĂRII ȘI BUNA VOASTRĂ PROPĂȘIRE!".

Așa le-a grăit Vodă, iar ei, ostașii, L-au sorbit din ochi și L-au făcut totuna cu sufletul lor! L-au înțeles pe Rege și L-au binecuvântat, strângând cu putere patul armei. Și L-au încredințat că niciodată n'a fost un rege mai iubit și mai slăvit. L-au însoțit cu uralele lor până ce icoana Lui s'a șters în zare, iar după ce nu L-au mai văzut, au mai tras un chiot și au mai sorbit o dușcă, tot în sănătatea Lui și tot pentru slava Lui! Apoi s'au așezat din nou la postul lor de veghe, cu arma pe umăr, cu ochiul spre zarea îndepărtată, su sufletul liniștit și cu inima întărită. „DA, MĂRIA TA, AU ROSTIT EI IN CUGET. PRIETENUL BUN SE CUNOAȘTE LA NEVOIE. DACĂ MĂRIA TA VA AVEA VREODATĂ NEVOIE DE NOI, APOI NU LE-O FI UȘOR CELOR CARE TE VOR SUPĂRA! LASĂ-I PE SEAMA NOASTRĂ, MĂRIA TA! CĂ DOAR LA GREU SE CUNOAȘTE OMUL VOINIC!".

G. M. VLĂDESCU.

M. S. Regele Carol al II-lea, strângând mâna unui caporal pe zonă, cu prilejul Crăciunului, între ostași.

ÎN NOAPTEA ANULUI NOU

Trenul personal ce străbate Dobrogea deacurmezişul, se opri în gara Murfatlar, trosnind ascuţit din toate încheieturile îngheţate. Vagoanele purtau zeghe groasă de omăt pe acoperiş, ţurţuri de ghiaţă atârnau la fereşti, iar maşina gâfâia cu putere, ca un uriaş ce trecuse prin grele munci. Cu adevărat, dacă ea nu-şi punea toate forţele, trenul ar fi rămas înzăpezit pe linie, încă dincolo de Dunăre, în plin Bărăgan.

— Haide, Vasile, trezeşte-te, c'am ajuns, — spuse un soldat camaradului său, care sforăia cu gura deschisă pe o bancă din clasa treia.

— Ci-i, bre, Dămian, am ajuns? Bine c'a dat Dumnezeu! Credeam că o să rămânem pe drum.

Vasile şi Dămian, amândoi din acelaşi leat, din acelaş sătuc dobrogean, sunt concentraţi în acelaş regiment.

Purtându-se bine la oştire, căpătaseră o permisie de Sărbători şi acum se găseau în drum spre casă. Din gara Murfatlar mai aveau de mers vreo câţiva kilometri până în comuna lor.

— Ei, ce zici tu măi, Dămiene, o luăm la picior? — întrebă somnorosul, vrând să ajungă mai repede acasă.

— Ba să trecem mai întâi pe la hanul lui Toader, poate găsim vreo sanie dela noi. Ajungem mai repede şi mai hodiniţi.

— De, numai să găsim!

Sub paşii drumeţilor zăpada ţipa tare, semn că frigul era crâncen. Dealtfel, se ştie că iernile în Dobrogea sunt mai aspre ca în multe părţi. Troenele jucăuşe sunt purtate de vânt, când dinspre mare, când dinspre Dunăre, astupând gura văilor, doborând parii de telegraf şi rupând legătura satelor, astfel că ele stau săptămâni întregi uitate de Dumnezeu şi de oameni. Hei, pământul dobrogean e minunat, vara, dar prea bătut de urgiile viscolului, iarna.

— Sănătate, bade Toadere, spuseră cei doi, când se văzură în faţa hangiului.

— Bun venit, mă neică. Ce, v'aţi întors din concentrare?

— Ba, ţara mai are nevoie de noi, răspunse Dămian. Am venit numai pentru câteva zile. Nu cumva o fi tras pe la dumniata, vr'un om dela noi, cu sania?

— V'aţi încumeta oare s'o luaţi peste dealuri pe vremea asta? Poate nu ştiţi că pe aici viscoleşte de trei zile în şir şi n'o mai fi rămas nici urmă de drum. Dormiţi noaptea asta la han şi o porniţi mâine dimineaţă, poate se mai răsbună vremea.

— Ba, eu vreau să mă apuce Sfântul Vasile acasă, la blidurile mele. Doar o zi am şi eu pe an, zise cel care purta dela botez numele sfântului.

In vreme ce călătorii noştri se ciorovăiau cu hangiul, uşa se deschise şi în cârciumă intră chiar un gospodar din satul lor.

— Iată, vorbim de lup — şi lupul la uşă, râse hangiul. Uite Florea a venit cu sania după târgueli.

Din câteva cuvinte se învoiră tustrei şi iată-i străbătând ca vântul pustiul de zăpadă spre vetrele lor calde, unde-i aşteptau cei dragi, cu inima bucuroasă şi purcelul tăiat încă dela Crăciun. Crivăţul, care la plecare părea că se domolise, acum sburda şi chiuia fără frâu pe întinderea nesfârşită de zăpadă, mutând troenile din loc în loc, căutând să deschee mântăile şi să astupe cu pulbere de zahăr ochii şi urechile cailor. Ei, dar caii erau vestiţi şi repezi dobrogeni, mici de statură, dar iuţi ca şoimul şi vânjoşi la fugă.

— Ţine mai la stânga, bădiţă Floreo, că pierdem drumul, — strigă Dămian, îngrijorat de vremea asta hapsână.

— Nu vezi neiculiţă, că nu se mai alege nimic înaintea ochilor? De acu mă las mai mult în nădejdea cailor, că ei simt mai bine drumul. Mai cuminte era, de rămâneam la han.

— Acu, dacă am plecat să ţinem calea tot înainte, că n'avem încotro — adăugă ciudos Dămian.

—Cam pe unde am fi acum, bădiţă?— întrebă Vasile, căruia i se părea că sania alunecă prea încet.

— Cred că am făcut mai bine de jumătate de cale.

Seara se apropia pe nesimţite, aşa cum se întâmplă în zilele scurte de iarnă. Caii alergau, svârlind suluri de aburi pe nări, dar cu cât înaintau, cu atât drumul devenea mai anevoios. Oamenii îşi strânseseră mai bine păturile în jurul trupului, afundând picioarele în paiele din sanie.

Deodată telegarii începură să sforăe şi să dea spăimântaţi în ham. Călătorii din sanie, care ştiau ce înseamnă asta, o sfecliră. Cu urechile ciulite, şi omul şi vita căutau să prindă orice sgomot, să-şi dea seama de unde vine pericolul.

De după coama dealului din dreapta un urlet înfiorător sfâşie văzduhul. Alt urlet îi răspunse din depărtare.

— Aţi auzit! — întrebă unul cu glasul stins.

— Lupii!

— Ţine-ţi-vă bine să nu vă arunce caii — ţipă vizitiul. Hii, căluţii tatii, nu vă lăsaţi!

Se porni atunci o goană nebună cum numai spaima cea mare poate s'o facă. Ca prin farmec frigul le trecu la toţi. Urletele se făceau tot mai numeroase, cutremurând aerul şi inimile celor din sanie.

— Auzi! Sunt mulţi!

— Să ştii că ne-au simţit — spuse stăpânul cailor. Ia uitaţi-vă bine, nu s'au luat încă după noi?.

Din culmea dealului, rostogolindu-se la vale, două mogâldeţe negre începuseră să alerge după sanie. Salturile lor erau sprintene, repezi, micşorând din ce în ce distanţa. Acum ochii dihăniilor se desluşeau prin noapte ca nişte candele săltăreţe.

— Aprindeţi paiele. Altă scăpare nu-i, ţipă Florea.

Cei doi ostaşi aprinseră şumuioage mari de paie, aruncându-le în urmă. Fiarele înfricoşate ocoleau pe departe focul, dând răgaz călătorilor să se depărteze. Apoi, după ce focul dispărea, hora drăcească începea mai aprigă, ridicând părul măciucă. Din nou, unul făcea şumuioage, iar camaradul le da foc de zor, la adăpostul mantalei, cu mâinele tremurând, cu feţele speriate.

Cât timp a durat această urmărire de vis urît? Cei trei săteni n'au putut niciodată să mărturisească, dacă a ţinut un ceas sau o veşnicie. De zeci de ori sania era să se răstoarne pe marginea şanţurilor. Dacă s'ar fi întâmplat una ca asta, toţi ar fi căzut pradă fiarelor.

Dela o vreme, nu s'au mai zărit lumânărelele sprinţare gonind din urmă, caii nu mai sforăiau, şi acum goneau bucuroşi spre grajd.

Câteva lumini de case se zăriră după o colină. Se auziră câinii lătrând.

— Iată, am ajuns lângă sat — vorbi Florea slăbind hăţurile cu un oftat de uşurare

— Slavă ţie Doamne că ne-ai scăpat.

— Şi ţie, Sfinte Vasile, am să-ţi aprind mâine la biserică lumânări, că mi-ai ajutat să-mi sărbătoresc numele, după o cumpănă ca asta.

Dela casa lui Florea se auzi un clopoţel argintiu, în noapte, bucurând auzul. Parcă deabea aşteptaseră copiii să-i primească cu pluguşorul, să le amintească de sfânta noapte a Anului Nou.

„Ia măi mânaţi, măi!
„Hăi! Hăi!...

Din depărtare răspundeau alte glasuri fragede de copii, pocnituri de bice şi clinchete de clopoţei.

Niciodată nu li s'a părut lor pluguşorul mai frumos ca în noapte aceia. Cu capetele descoperite îşi făcură cruce, apoi îşi urară după datină, la despărţire:

— Anul nou să-ţi dea tot ce doreşti, bade Florea — spuse Dămian.

— Să-ţi trăiască telegarii, că numai ei ne-au scăpat cu viaţă, adause Vasile, mângâind gâturile asudate ale cailor.

— Să trăiţi şi voi şi să dea Domnul ca anul ce vine să aducă pace în lume, ca fiecare om să-şi caute de casă şi ogor.

I. VALERIAN

SCRISOARE DE ACASA

Dragă bărbate Ioane şi dragă tăticule,

Noi am primit scrisoarea matale şi tot vorbă bună îţi trimitem şi noi de-acasă, că ştii matale cum ne-ai lăsat necăjiţi şi amărâţi, dar nu mai este rău acuma, că toate s'au făcut cum trebue, cu ajutorul stăpânirii care a pus umărul şi ne-a scos oamenii la plug de ne-au ajutat şi am făcut toate arăturile şi semănăturile. Iar matale greşeşti când spui că eu, Petruţ, mă bat cu băieţii, că eu nu mă bat cu nimeni, da băieţii nu mă lasă în pace şi-atunci fac şi eu ce pot.

Dragă bărbate, văcuţa a fătat o viţeluşă de-a mai mare dragul, cu părul roşu şi cu botul alb, iar scroafa am tăiat-o şi afurisita de Mărioara a uitat că e post şi i-a mâncat coada când am pârlit-o. Ţi-am trimis şi ţie o ciosvârtă şi nişte cârnat cu usturoi că-ţi place, iar lui Petruţ i-a dat domnul învăţător nişte cărţi frumoase cu poze şi a spus că nimeni să nu aibă grijă de nimic, precum şi părintele a spus tot aşa, că toată lumea se îngrijeşte de voi acolo unde vă aflaţi, dar şi de noi, că premilitarii lucrează tot pământul şi ne ajută să facem toate, ne-au cărat şi lemne, şi gunoi au împrăştiat pe câmp, şi la moară au fost de ne-au măcinat porumb. Nu ai nici o grijă, Ioane, că noi o ducem bine cu sănătatea şi dorim să fie bine în anul nou care vine. A d-tale soţie şi tovarăşă bună,

Ioana Ion Măghiran şi Petruţ.

Ca să treacă degerăturile

Se ia vată şi se moaie în petrol. Se înfăşoară partea degerată şi se leagă cu faşă de pansament. Se lasă aşa o noapte întreagă. In câteva zile se ivesc nişte băşicuţe şi odată cu vindecarea lor trece şi degerătura.

Impotriva arsurilor

Se întrebuinţează făină de grâu, ce trebue pusă îndată pe arsură, într'un strat gros. Făina, lăsată mai mult timp, face ca durerea să treacă şi nu se ivesc umflături sau băşici.

Se pot întrebuinţa şi cartofi cruzi, raşi, puşi pe arsură. Acestea însă, până ce medicul poate să vadă arsura.

Sănătate prin curăţirea trupului

Cel mai mare lucru, nu este să ştiţi cum să vă vindecaţi, după ce v'aţi îmbolnăvit, ci este să vă păziţi trupul, ca să nu se îmbolnăvească. Orice boală, cât de uşoară, istoveşte trupul şi îi ia adesea putinţa să se împotrivească unor alte boli mai grele.

De aceea, este bine să ştiţi şi să întrebaţi pe cei ce vă pot sfătui, cum să faceţi ca să vă păziţi sănătatea. Mai întâi trebue să vă ţineţi trupul curat. Spălaţi-vă în fiecare dimineaţă faţa, urechile, gura, gâtul şi mâinile, şi oricât de des puteţi, trupul.

Orice boală aţi avea, să nu o ascundeţi; nicio boală nu este de ruşine.

Feriţi-vă de oamenii murdari; murdăria aduce păduchi şi păduchii, boleşniţe cumplite.

Alte sfaturi

Pentru ca încălţămintea să fie cu adevărat bună, nu se cere să fie numai bine lucrată şi bine potrivită pe picior, ci mai trebue să fie şi *uscată*. O încălţăminte umedă, nu ţine cald şi dă naştere unor dureri care se vindecă foarte greu şi care se numesc reumatisme. Ca să avem o încălţăminte uscată, nu trebue s'o punem la căldură, pentrucă atunci se strică. Cel mai bun mijloc este ca seara, când ne culcăm, să umplem cismele sau bocancii cu bucăţi de hârtie, cu paie, cu talaş de lemn şi chiar cu grăunţe de porumb, orz sau ovăz. Toate acestea au darul de a suge umezeala din piele şi o face ca încălţămintea să fie a doua zi bine uscată.

*

Durerile de picioare, aduc mult necaz soldaţilor care merg pe jos. Ele pot fi înlăturate, dacă omul are grijă ca seara, când se culcă, să-şi ungă tălpile cu vaselină. Chiar bătăturile sunt atunci mai puţin supărătoare.

*

In timpul maşurilor sau al drumurilor lungi, soldaţii suferă uneori de lipsa apei, şi atunci sunt chinuiţi de sete. Din pricina aceasta se reped la orice fântână, la orice pârâiaş, ba chiar la orice baltă, şi beau apă murdară, stătută, care deseori îi îmbolnăveşte. Pentru a înlătura acest necaz, e bine ca fiecare om să-şi umple gamela cu ceaiu rece fără zahăr. Ceaiul acesta are darul de a tăia setea, aşa că soldatul poate străbate drumuri foarte lungi, sorbind, din când în când, câte puţin din el.

OȘTIREA

Oștirea e o școală pentru zei,
Nu zeii vechi, ci zeii viitori,
Fiindcă 'nveți — pe piscurile ei —
Să știi să taci, să birui și să mori!

CONST. RÎULEȚ

Jurământul recruților

Iarnă aprigă cu fulguiri de ninsoare și cu trâmbe de crivăț, venit de dincolo de limanul Nistrului, tocmai dela izvorul lui, de-acolo din țara muscălească. In iarna aceia tinerețea ne mânase pașii către regimentul de infanterie din Cetatea Albă, pentru îndatoririle militare.

Prin câmpul basarabean, cu zare întinsă, trenul spinteca greu valurile de zăpadă. Am ajuns, în ajun de an nou, la poarta cetății de veche însemnare, zidită la gura Nistrului de Ștefan Voevod.

In regimentul cu ziduri bătrâne se adunaseră flăcăi din toate ținuturile țării. Se deosebeau după port-pâlcurile: olteni, bănățeni, moldoveni. Și se adunau și chiuiau de bucurie că's oșteni. Nu cunoșteau grija armelor, nu apucaseră meșteșugul de coadă cu sârguință.

— Elevul Barbu din compania cincea, la raportul d-lui colonel!

Las flăcăii în plata Domnului și alerg pe scări, drept în biuroul comandantului. Mă prezint milităreşte, nici vorbă, stângaci, ca la început. Colonelul îmi trimite un zâmbet din mustața tunsă scurt, englezește.

— Dumneata ești artist, am auzit.

— Atârnă cam greu prețuirea asta, domnule colonel. Oricum, mă îndeletnicesc, dincolo de zidurile acestei cazarme, cu meșteșugul de-a spune mai frumos cuvintele.

Colonelului, om înțelegător și blând, se vede că i-a plăcut răspunsul

—Ai putința să întocmești o serbare pentru jurământul recruților?

— Firește.

— Dar artiști ai?

— Tot regimentul. Numai să mi-l dați pe mână la apelul de dimineață.

Colonelul face ochii mari. Nu se dumirește la repezeală. Cum adică, să-mi treacă mie comanda?

— Trebue să aflu elementele chiar din grămada regimentului, domnule colonel.

Și dimineața de iarnă geroasă, pe malul Nistrului, s'a încărcat de promoroaca glumelor. Au râs toți gradații de isprava asta, dar până la urmă s'au liniștit. Am trecut printre șiragurile de flăcăi sănătoși, m'am uitat în adâncul ochilor fiecăruia și i-am ispitit despre darurile de joc și cântec pe cari le învățase acasă. De prima oară am cules vre-o sută cincizeci. I-am mai strecurat cu grijă și am rămas, până la urmă, cu treizeci. Dar toți, artiști de mâna întâia, cu cari ar fi putut înjgheba cele mai alese spectacole de joc și cântec românesc.

Mai întâi un cor bun, pe patru voci, de se cruceau rușii din Cetatea Albă, specialiști în măiestria cântecului. Apoi deosebite instrumente, dela frunza de copac, drâmbă, fluer, naiu, cimpoiu și jocurile inimoase, în grupuri, oricâte unul — toate au încântat publicul chemat să priceapă vioiciunea românească.

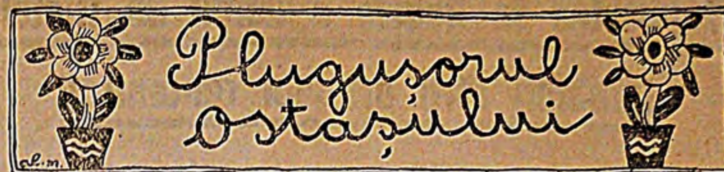
Nu a fost succes obișnuit, ci o mare izbândă.

Generalul—comandant al corpului de armată din Chișinău — un oltean minunat, urmărea spectacolul cu ochii înlăcrămați de bucurie.

Așa am sărbătorit jurământul recruților în anul acela cu iarnă grea, departe, pe malul Nistrului. Atunci, cred că au înțeles basarabenii câtă comoară se ascunde în Țara cea mare.

N. N. MATEI

Aho, aho, astă seară ce'nserează,
Din Coroană varsă rază,
Cerul binecuvintează,
La ferestre se urează,
Anul-Nou vă luminează.
Ia să'ncepem măi flăcăi:
Injugați și zicei hăi,
Hăi, hăăăi...

Am pornit măi și noi
Zece la un plug cu boi,
Toți voinici din șapte sate
Toți cu ranițele'n spate,
Incinși cu cartușieră,
Cu arma'n bandulieră,
Cu tunuri, mitraliere
Așa cum vremea ne cere...
Cu capela pe-o sprânceană,
Cu privirea pe sub geană,
Cu chipiul pe-o ureche
Să prindă dușmanii streche!...
Ia'ndemnați băieți pe brazdă
Să se scoale doamna gazdă,
Hăi, hăăăi...

Doamna gazdă s'a sculat,
Pe ochi negri s'a spălat,
S'a șters cu prosop de-argint
Cu franjuri de mărgărint.
La icoane s'a 'nchinat,
Prin perdele ni-a cătat,
Pe dată ni-a numărat,
Chimirul și-a scuturat
Și-auzind de concentrați,
A tăiat din pod cârnați,
Din cuptor a scos plăcinte,
Să ne iasă înainte,
Iar din beciul burdujit
A scos vinul ruginit
Și-a turnat vinu'n ulcele
Pentru grade mititele
Și l-a pus într'un urcior
Să bea pân'la domn'maior
Și'n ștacane mari l-a pus
Să bea și de-acolo'n sus
Domnului să mulțumească,
Doamna gazdă să trăiască,
Ia'ndemnați flăcăi odată,
Nu stați cu gura'ncleștată.
Hăi, hăăăi...

Suntem azi în concentrare,
Stăm de straje la hotare,
Arătăm ca să se știe
Cum sărim la datorie:
Când chemi unul vin o mie,
Când chemi mia vine țara
Ia pe sus trenul și gara,
Merg cu chiote și-avânturi
Punând dușmanii pe gânduri...
Indemnați flăcăi odată
Să se-audă'n țara toată...
Hăi, hăăăi...

Am ura, am tot ura
Dar ni-i c'om întârzia.
Pentru-o coadă de purcel
Nu lipsim noi la apel,
De aceea doamnă gazdă
Am luat plugul din brazdă,
Semănăm acum în lege
Pentru neam și pentru Rege
Grâu mărunt și grâu de vară,
Dee Domnul să răsară
Peste'ntreaga noastră țară,
Să se bucure norodul,
Străjerii și Voevodul,
Pace să ne fie'n țară,
Să culegem grâul iară
Și să-l punem la hambară
Cum făceam și-odinioară...
Și așa am terminat
De arat și semănat,
Concentrații de prin sate
Vă urează sănătate,
Spor la muncă, bucurie
Și'ntr'un mulți ani să vă fie
La mulți ani
Hăi, hăăăi.

ILIE ANESIEA

Luni, 1 † *Sf. Vasile.*
Marți, 2—Păr. Silvestru.
Mercuri, 3—Păr. Maleachi.
Joi, 4—Soborul celor 70 de Apostoli.
Vineri, 5—Martirul Teopempt.
Sâmbătă, 6 † *Botezul Domnului.*
Duminecă, 7 † *Sf. Ioan Botezătorul.*

1 Ianuarie.

Sărbătoarea Anului Nou.

1433. — După o îndelungată și rodnică domnie, și-a dat obștescul sfârșit *Alexandru cel Bun*, Domnul Moldovei.

Având o domnie crutată de războaie, a făcut să propășească negoțul, a făcut drumuri, a întărit credința și Biserica și a pus să se scrie cele dintâiu letopisețe, în care se însemnau întâmplările mai de seamă din țară, ca să rămână pentru știința urmașilor.

3 Ianuarie.

1897. — Ca mulțumire către Dumnezeu, pentru însănătoșirea Principelui Ferdinand, Moștenitorul Tronului, Regele Carol I, a ctitorit o casă de adăpost pentru orfanii, copii de plugari.

4 Ianuarie.

1859. — Adunarea care trebuia să aleagă un nou domnitor în Moldova, înscrie pe colonelul *Alexandru I. Cuza*, pentru domnie, iar marele fruntaș al țării, *Mihail Kogălniceanu*, cere Unirea Principatelor Moldovei și Valahiei, sub un singur domnitor.

5 Ianuarie.

1859. — A fost ales domn al Moldovei, colonelul *Alexandru Ioan Cuza*, care a făcut apoi legiuitul jurământ. Marele bărbat al Țării, Mihail Kogălniceanu, a rostit atunci către noul domnitor:

„Impacă, Doamne, patimile și urile dintre noi, și adu din nou în mijlocul nostru strămoșeasca frăție''.

Și a sfârșit cuvântarea sa, cu vorbele rosite odinioară de Alexandru cel Bun:

„România nu are alt ocrotitor decât pre Dumnezeu și sabia sa''.

Mai târziu, Alexandru Cuza, avea să fie ales Domnitor și în Muntenia. Astfel se făcu cel dintâi pas către unirea tuturor românilor, în țara mare și puternică de azi.

6 Ianuarie.

In apa Iordanului, proorocul Ioan, boteza norodul, vestind venirea Mântuitorului.

Domnul Nostru Iisus Christos a venit să se boteze; Sfântul Duh, s'a pogorât asupra capului Său, Cerul s'a deschis și glasuri s'au auzit, preamărind pe Domnul.

După botez, Mântuitorul s'a dus în pustie, unde a postit și s'a rugat 40 de zile.

— Sărbătoarea sfințirii apelor, care, la București se face în fața M. S. Regelui.

7 Ianuarie.

Sfântul *Ioan Botezătorul*, îmbrăcat numai într'o haină din păr de cămilă, ducea o vieață curată, de schivnicie, hrănindu-se cu miere sălbatecă și lăcuste. El a fost trimis de Dumnezeu să pregătească prin botez cu apă, ca'ea Domnului Nostru Iisus Christos, „care vă va boteza cu duh și foc'', vestea el.

Proorocul Ioan certând pe Irod de fărădelegile sale, acesta l-a închis și apoi a pus să i se tae capul.

Majestatea Sa Regele a dăruit de sfintele sărbători cărţi ostaşilor concentraţi

Pentru sfintele sărbători, Majestatea Sa Regele Carol II, a dăruit oştirii un număr de 60.000 volume de cărţi româneşti din cele mai de seamă scrieri. Acest dar măreţ e menit să aducă în orele de reculegere o desfătare luminată ostaşilor către care se îndreaptă cu drag toate gândurile ţării.

După cum anul acesta Majestatea Sa a dăruit premiile de cărţi şcolarilor silitori din cuprinsul României, acum cu prilejul sfintelor sărbători trimite ostaşilor săi din toate armele, solia binecuvântată a civilizaţiei noastre.

Sunt slove aşternute de scriitorii cărturari ai ţării, slove în care apărătorii fruntariilor de azi, citesc faptele româneşti din trecut.

Legea mobilizării agricole

Anul acesta, Țara i-a chemat pe toţi fiii săi, pe cei mai numeroşi, adică plugărimea ţărănească, pentru o serie de concentrări.

Incepând dinaintea Sărbătorilor Paştelui şi până astăzi, zeci şi sute de mii de oameni, au fost chemaţi sub arme, pentru învăţarea instrucţiei şi pregătirii lor militare.

S'a dovedit, că nu poate să fie o ţară pe lume, în care poporul să răspundă cu mai mare însufleţire la chemarea patriei, ca Țara românească. In timpul muncilor grele agricole, ţărănimea, la primul semnal de concentrare, şi-a părăsit glia şi plugul, gospodăria şi familia şi a pornit astfel, ca toţi să fie prezenţi la datorie, chiar mai înainte de a primi ordin. Şi în Aprilie şi Mai, s'au ivit fapte, care trebuiau să fie înscrise în paginele cele mai mărețe ale istoriei poporului nostru. De aceia, Comandamentele militare au trimis la vatră o serie întreagă de concentraţi, întru cât numărul celor prezentaţi, întrecea cu mult numărul celor chemaţi.

Inţelegător al unor asemenea stări de lucruri şi preţuind aceste înalte daruri ale plugarului român, Guvernul Țării a luat o seamă de măsuri din cele mai potrivite, pentru ca în timpul concentrărilor, plugăria să nu sufere. In acest scop, s'a alcătuit *legea mobilizării agricole.*

Prin această lege se iau măsurile trebuincioase, pentru ca în vremurile grele de astăzi, treburile legate de agricultură, să se îndeplinească normal.

Țara a fost nevoită să cheme sub arme, un mare număr de bărbaţi, sustrăgându-i astfel dela îndeletnicirile lor obişnuite şi lipsind plugăria de o parte din braţele trebuitoare lucrărilor câmpului.

Pe de altă parte, din cauza rechiziţiilor, muncile nu se mai puteau face la vreme şi aşa cum trebuia

Tocmai acum, în împrejurările atât de grele de astăzi, era nevoie ca muncile agricole să se facă la vreme, însămânţările să fie cât mai multe, pentru ca producţia agricolă să îndestuleze nevoile de hrană ale oamenilor şi animalelor şi mai mult, să ne putem face rezerve şi să mai putem vinde şi în străinătate prisosul, pentru ca astfel să putem cumpăra armele, maşinile şi alte produse pe care nu le putem fabrica în ţara noastră.

După o chibzuită cercetare a lucrurilor, Guvernul a alcătuit legea mobilizării agricole, la propunerea făcută de Ministerul plugăriei şi Marele Stat-Major al Armatei.

Legea hotărăşte un plan de cultură, pe întreaga ţară. Arată şi înlesneşte procurarea de seminţe şi alte lucruri trebuitoare gospodăriei şi scuteşte de rechiziţie animalele, vehiculele, tractoarele, maşinile, uneltele şi seminţele necesare bunei gospodăriri. Rânduește oamenii trebuincioşi bunului mers al exploatărilor: proprietarii plugari, mici şi mari, meşteşugarii, mecanicii. De asemenea rechiziţionarea braţelor de muncă pentru înlocuirea celor concentraţi.

In toamna aceasta s'au făcut unele prevederi ale legii mobilizării agricole. Iată câteva dintre acestea:

S'a mobilizat pentru lucru personalul de administraţie şi meşteşugarii trebuincioşi exploatărilor agricole.

Mecanicii agricoli şi conducătorii de tractoare au fost scutiţi de concentrare, în timpul cât se fac arăturile de toamnă.

Recoltele au fost strânse pretutindeni, cu ajutorul celor rămaşi acasă.

Arăturile şi însămânţările de toamnă, cu toată vitregia vremurilor şi cu tot timpul neprielnic din luna trecută, au putut fi făcute la vreme. In primăvară,

prin măsurile ce s'au luat şi pregătirile făcute, avem nădejdea că se vor face toate însămânţările obişnuite şi se vor împlini şi unele lipsuri, ce au rămas din toamnă.

Transporturile produselor plugăriei — de-o pildă — a sfeclei de zahăr, s'au făcut în multe locuri, cu convoaie de căruţe militare, conform dispoziţiilor Marelui Stat-Major, care a încuviinţat ca armata să dea sprijin pentru facerea muncilor pe proprietăţile concentraţilor şi agricultorilor, cărora li s'au rechiziţionat animalele de muncă şi căruţele.

In timpul campaniei de lucru din toamnă, s'a putut vedea pretutindeni, această muncă în devălmăşie, făcută de cei rămaşi acasă, cu ajutorul consătenilor şi ajutorul armatei, aşa cum prevede legea mobilizării agricole.

Guvernul ţării veghează mereu, ca plugărimea să-şi poată face datoria către ea şi către ţară. Prin măsurile luate, garantează fiecăruia, că pământul nu-i va rămâne nelucrat, că recoltele nu-i vor rămâne neculese. Buna stare a fiecărui plugar, însemnează buna stare a ţării întregi.

Aşa a ordonat şi Marele nostru Rege Carol II, aşa cum pe drept îl numeşte ţara întreagă „Regele plugar", şi care se gândeşte cu aceeaşi dragoste şi la ţăranul soldat şi la ţăranul plugar.

ION SCUTARU

Moş Crăciun pentru soldaţi*)

Sănătate vouă, străjeri neinfricaţi de hotare,
In luminile ochilor voştri citesc
Bucuria Crăciunului vesel din România Mare.
Eu vin dedeparte, din înaltul ceresc
Să împlinesc porunca Sfântă a fiecărui an,
Să dăruiesc cu grijă tot omul care-i vrednic sau care e sărman.
Nu-mi este o mirare să văd aci, la voi,
Pe mândrul vostru Rege, din viţă de Eroi
Ce-au închegat cu spade o Țară de oţel!
O ştiu, aici, oriunde, între soldaţi stă El!
Venit ca să trăiască în taina zilei Sfinte
Cu toţi feciorii Țării aceleaşi simţăminte.
Inconjurat de sfetnici şi miruit de Sus
Ca magii din vechime, prezent e să se închine la ieslea lui Isus.
Eu vin din depărtare şi'n drumul meu de nea
Am auzit pe-alocuri flinta şi tunul cum bătea.
Iar inima 'mi bătrână şi blândă, cum o ştiţi,
A tresărit spre ceia ce luptă troieniţi.
Dar, dintre toţi ostaşii, voi îmi sunteţi mai dragi,
Când ştiu ce cuminţenie vi-e în minte, şi'n piepturi ce curaj.
Aici e pace! O pace ce poartă pecetea Regală
Şi luminează Țara cea mai voevodală.
Aveţi ostaşi o Țară cum nu am mai văzut:
Cu munţi cărunţi pe care v'aţi ridicat spre cer,
De mii de ani. Din vechiul Vest trecut, i-aţi străbătut,
Şi le-aţi deschis adâncul de aur şi de fier.
Printre câmpii mănoase, cu turme de mioare,
Aleargă ape sprinten şi strălucind de Soare.
Iar cântece duioase când prind să se deslege
Sunt o împletitură de Țară şi de Rege.
Această fericire e-a voastră dragi soldaţi.
Când alţii au pierdut-o voi ştiţi să o păstraţi.
Eu, Moş Crăciun din datini străbune şi nămeţi,
V'aduc blajina-mi vorbă — şi m'ascultaţi, băieţi:
Am auzit pe uliţi, de cum porni uratul,
Copiii cum colindă cu voioşie satul.
Sunt sănătoşi acasă părinţii şi neveste,
Iar Eu la fiecare le duc dela hotare a voastră bună veste. —
Ei au un lemn în vatră, pe care să-l aprindă
Din grija Stăpânirii, şi pentru toţi merindă.
Vă însoţesc cu gândul în orice loc aţi fi,
Ştiindu-vă de pază mai mult vă vor iubi.
Ei ştiu atât de bine a Regelui poruncă:
Oricând gata de luptă şi'n orice timp la muncă.
Ca să păstraţi de-apururi credinţa strămoşească
In fiecare brazdă din Țara Românească!
Ostaşi dragi, aici e Vodă, să-I uraţi cu veselie
Datinile voastre scumpe de prin sat şi soldăţie.
Şi cu Steaua, şi cu Capra, şi cu Plugul,
Căci din brazda astei zile s'o însămânţa belşugul.
Să simţiţi în astă seară, doar pocnind din bici de sfoară
Peste graniţele voastre, duşmanii cum se'nfioară!
Dragii mei, adus-am daruri, tuturor să dăruiesc
Regele şi-ai Săi sfetnici mi le-au dat să le'mpărţesc.
V-au trimis şi comandanţii şi şcolari şi fără nume,
Insă mă iertaţi, m'aşteaptă tare mult atâta lume!
Vi-le las aici, pe toate; şi'nainte de plecare,
Vă urez să fiţi, de-apururi, stânci în România Mare...

*) Poesie alcătuită de un ostaş de pe zonă şi rostită, la Cluj, în faţa M. S. Regelui, la împărţirea darurilor!...

Crăciunul pe zonă

Trimişii M. S. Regelui între ostaşi

După cum am arătat, şi noi şi toate jurnalele ţării, M. S. Regele, în marea Sa dragoste pentru soldaţii care stau de pază la hotarele ţării, a ţinut să petreacă Sfintele Sărbători pe Zonă, între oştaşi. Având alături pe Măria Sa Marele Voevod Mihaiu de Alba Iulia, M. S. Regele a schimbat, astfel, Crăciunul acestui an, într'o adevărată sărbătoare a sufletelor.

Dar cum nu se putea ca Majestatea Sa Regele ca să fie, deopotrivă în toate laturile ţării unde stau de pază oştaşii, a împuternicit pe sfetnicii Săi, care s'au găsit în aceiaşi zi a Naşterii Domnului pretutindeni, unde sunt trupe româneşti concentrate, ducând, în numele Său, cuvinte de încredere şi urare regală pentru ofiţeri şi trupă.

Astfel, D. Prim Ministru Gh. Tătărescu, a petrecut Crăciunul la Cetatea Albă alături de comandanţii şi soldaţii din Basarabia.

D. Ministru Petre Andrei, însoţit de D. General Haralambie Dimitriu, a mers de Sfintele Sărbători ale Crăciunului în mijlocul trupelor concentrate, din Bucovina.

De asemeni, în mijlocul trupelor din Dobrogea a fost D. Ministru Victor Slăvescu, împreună cu D-nii generali Ciupercă şi Mihail iar în ţinutul Dunărea de Jos, D. General Paul Teodorescu, Ministrul Aerului şi Marinii. Urmând pilda şi îndemnul Regelui lor, marii conducători ai ţării au lăsat odihna după datini, şi au dăruit sărbătorile lor Armatei. In acest fel, prin dregătorii Săi, M. S. Regele a fost prezent oriunde se află un oştean al ţării: Inima Sa s'a unit, încă odată şi cu acest prilej, cu inimile tuturor slujitorilor de pretutindeni ai pământului şi sufletului românesc...

Ce face Statul pentru cei de acasă

SUTE DE VAGOANE CU GRANE PENTRU NEVOIAȘI

Sub îndrumarea d-lui M. Ghelmegeanu, ministru de interne, s'a ținut, înainte de sărbători, un sfat cu prefecții și s'a hotărît ca ajutorarea familiilor concentraților, care a început înainte de Crăciun, să fie urmată și în timpul sărbătorilor, ca și după. Rufăria făcută la ținuturi, a fost dată la prefecturi, pentru a fi împărțită copiilor din școli și familiilor celor concentrați, unde lipsurile sunt mai mari. Elevii care au lucrat la rufărie și sunt săraci, sunt ajutați în primul rând.

S'a mai hotărît ca sătenii să fie ajutați de ținut, iar cei dela orașe, de primării. Toate ajutoarele se vor împărți numai familiilor concentraților, care sunt în nevoie.

Odată planul de ajutorare făcut, s'a purces fără zăbavă la lucru.

D-nii ofițeri prefecți, au colindat fără odihnă casele celor mai avuți, îndemnându-i să dea fiecare ce-l lasă inima, pentru sărbătorile copilașilor celor concentrați. Și mulți au înțeles și au dat cu bunăvoie...

Pentru a veni în ajutorul familiilor concentraților lipsite de mijloace, toate ținuturile au căpătat dela Stat și au strâns mari sume de bani. Astfel, Ținutul Bucegi folosește pentru aceasta o sumă de lei cinci milioane, afară de daniile primite dela oamenii de bine.

Numai în acest ținut s'au împărțit familiilor de săteni concentrați, peste 832.000 de kilograme de porumb, din care 110.000 danii, iar restul a costat 2.365.000 lei.

Prefectura județului Teleorman a adunat danii de 100 vagoane de porumb; la fel, în județele Ilfov, Teleorman, Vlașca...

PENTRU COPILAȘII DE ACASĂ

Pentru copiii concentraților, în toate ținuturile s'a făcut rufărie și hăinuțe. In Ținutul Bucegi s'a întrebuințat pentru aceasta, 16.500 de metri de pânză românească de bumbac, care a costat peste 767.000 lei.

S'au făcut, numai în acest ținut, 1.650 de cămășuțe și 1.650 perechi de pantalonași pentru copiii concentraților. Impărțirea a început, cu prilejul sărbătorilor. Fetele din școlile industriale lucrează de bună voie la aceste rufe.

Ținutul Bucegi a cumpărat de asemeni 1.100 de perechi de încălțăminte — pantofi și bocăncuți, — pentru copiii concentraților, în sumă de 417.000 lei. S'au împărțit câte 100 de perechi de fiecare județ, și 100 de perechi pentru copiii concentraților din Capitală. S'au cumpărat și împărțit de asemeni ciorapi de copii.

După sărbători, se vor cumpăra alți bocăncuți și opincuțe, în număr cât se va putea mai mare.

Primăriile au împărțit de sărbători familiilor concentraților dela orașe, bani, îmbrăcăminte, încălțăminte, lemne, săpun, zahăr, fasole... S'au înființat numeroase cantine, unde aceste familii mănâncă fără plată.

PUNEM GRÂNE DE-O PARTE PENTRU LA PRIMĂVARĂ

Din porunca M. S. Regelui, guvernul Țării a hotărît, să se dea ținuturilor sume și mai mari de bani, ca să strângă în magazii grâne pentru la primăvară, astfel ca familiile celor ce vor face de pază la hotare, să nu ducă lipsă.

Ținutul Bucegi va avea peste 16 milioane de lei, din care va cumpăra aproape 400 de vagoane de porumb, și altele de grâu și secară, ce vor fi puse la păstrare, pentru vremuri de nevoie, dacă cumva nu se va potoli învrăjbirea popoarelor.

Azi totul în Țară se face cu socoteală, cu gândul la ziua de mâine și la nevoile poporului.

CÂMPUL NU RĂMÂNE NELUCRAT.

Despre starea câmpului vă aducem vești de bine.

Timpul a fost prielnic până spre Crăciun; starea semănăturilor făcute de cu toamnă, e mulțumitoare.

S'au mai putut face arături pe ogoarele concentraților; pământurile țelinoase se desfundau cu ușurință. S'au mai făcut, la începutul lui Decembrie, chiar și însămânțări de grâu. S'a cărat mereu gunoiul la câmp și s'au curățat pomii.

Deputații țărani, aleșii satelor, în parlamentul Frontului Renașterii Naționale, s'au reunit deunăzi ca să arate în mișcătoare cuvinte, dragostea plugărimii către M. S. Regele și pentru Țară, făgăduind că vor avea grijă ca, nicio brazdă a pământului românesc, și în deosebi a celor chemați să păzească hotarele, să nu rămână nemuncită și neînsămânțată.

Ei au trimis scrisoare M. S. Regelui, cuprinzând legământul ce și-au luat și spunând:

„Dorim, Majestate, să aflați, că grija noastră cată cu adâncă încordare spre ogoarele care dorm acum somnul lor dăruit de rânduiala vremurilor, dar care se vor trezi azi, mâine, așteptând să fie întoarse și primenite, spre a zămisli din sămânța ce vom arunca într'însele spic voinic și îmbelșugat de rod.

„Ne legăm a munci și a veghia, ca toți ortacii noștrii plugari să-și însutească puterile, pentru ca la primăvară să nu rămâie nicio brazdă de pământ neînsămânțată, dând astfel Țării puterea să treacă mai ușor peste grelele încercări ale anului, iar Majestății Voastre dovada iubirii noastre, în toate împrejurările și în toate vremurile.

„Cel mai vrâstnic dintre deputații plugari Vă strigă în numele lor și al lui: „Să Trăiți, Mărite Doamne!“.

Deputații țărani au îndreptat și o Chemare către frații plugari, îndemnându-i să pună umărul, ca nicio brazdă din ale celor concentrați, să nu rămână în suferință de muncă și îngrijire:

„Niciun petec de loc nu trebue să rămâie nemuncit la primăvară! De va trebui să lucrăm unul pentru zece; de va trebui să facem din noapte zi; de va trbui să ne încordăm toate puterile, nimic nu ne va împiedeca să împlinim cu prisos această mare datorie a plugărimii române!“.

Nu vă faceți, așa dar, plugari ostași dela hotare, griji zadarnice; în oameni, în rumâni, s'a trezit un simțimânt de omenie, care ne face să ne ajutăm unul pe altul la nevoie și să fim uniți ca frații, pentru mântuirea țării și a sufletelor noastre.

Petreceri sufletești pentru cei de pe zonă

Se știe că pentru a ușura vieața celor de acasă, cârmuirea Statului nostru a luat câteva măsuri, menite să le îndulcească multe amărăciuni și să le împlinească multe nevoi.

Am arătat în altă parte a gazetei noastre, care sunt acele măsuri și nu vom înceta să le arătăm pe toate, la vreme, pentrucă, într'adevăr, este minunat lucru ce se face pentru familiile celor chemați la datorie: sprijinul, ajutorarea și atenția față de toți cei dela sate și dela orașe, lipsiți de stâlpii casei, care au devenit azi paznici ai granițelor.

Dar înțeleapta grijă a guvernului nu s'a mărginit numai la cei rămași acasă. Ea s'a întors din plin, cu toată inima, și către ostașii depe zonă, cărora nu uită să le îmbunătățească vieața, cu tot ce se cuvine unui traiu omenesc..

Mai mult decât atât, cârmuitorii s'au gândit și la unele nevoi sufletești ale soldaților și pentru aceasta, au și luat hotărîrea ca trupe de teatru să meargă pe zonă și să joace piese cu tâlcuiri potrivite, ca să le desfete și să le înalțe sufletul.

Iar acum, în vremea din urmă, o veste și mai îmbucurătoare ne spune că vor veni în mijlocul ostașilor, sentinele ale granițelor, grupuri din scritorii de seamă ai noștri, cari vor da șezători culturale.

Tot acest program de activitate culturală pe zonă are menirea după cum se vede, să pregătească o nouă vieață pentru cei chemați să stea de veghe la hotare.

Artiștii și — mai cu seamă — scriitorii sunt acei oameni pregătiți, luminați și dăruiți de Dumnezeu, ca din sufletul lor și din simțirea lor, să împartă și altora bucurii sufletești. Cu o așa de sfântă menire, aceea de a înzestra sufletele și a mișca inimile, scriitorii au un rost de frunte în vieața țării.

Stăpânirea a avut, deci, o minunată idee, când s'a gândit să ducă în mijlocul ostașilor depe zonă, pe scritorii de seamă ai noștri. Ei vor răspunde unei nevoi care se face din ce în ce mai simțită, aceea de a se da sufletului românesc de strajă la hotare dreptul la desfătare și voioșie, atât de dorite, când ești departe de vatră și de ai tăi scumpi și dragi.

Faptele Săptămânii

CUVÂNTUL SOLDAȚIILOR IN FAȚA M. S. REGELUI

Ostașii de pe zonă, au avut norocul să vadă între ei, cu prilejul Sfintelor Sărbători de Crăciun, pe însuși Marele lor Comandant: pe M. Sa Regele Carol II. Bucuria, încrederea și dragostea cu care a fost întâmpinat acolo Regele Țării, au încălzit sute de mii de inimi, și din toate sufletele au isbucnit urale nesfârșite și strigăte de nestăpânit entusiasm.

Printre cei care au rostit cuvântări în fața Majestății Sale, au fost și doi sergenți. Unul dintre ei, sergentul Sbârcea Gheorghe din Regimentul de Transmisiuni, a spus, între altele, și următoarele cuvinte:

„De azi înainte, Crăciunul va fi cea mai luminoasă sărbătoare a noastră, pentrucă ne vom aduce aminte că l-am petrecut în apropierea Regelui Țării, alături de marea Lui înțelepciune și bunătate“.

Iar sergentul Paul Ion din Flotila Aviației, a rostit deasemenea:

„Grija aceasta a Majestății Voastre, noi n'o vom uita și ea va fi pentru noi îndemn și mai mare pentru a fi răbdători și înțelepți și cu hotărîre să ne facem până la sfârșit datoria“.

Cuvântările celor doi sergenți au fost ascultate de Majestatea Sa și de Marele Voevod Mihai, precum și de toți ofițerii și soldații de pe zonă. Ele au stârnit un freamăt de bucurie în toată oștirea, pentrucă înfățișau Regelui dragostea și devotamentul întregei armate și a întregei țări.

MINUNEA DIN ȚARA LACURILOR ÎNGHEȚATE

S'AU împlinit patru săptămâni de când poporul din Finlanda, țara locurilor înghețate dela miazănoapte, unde gerul și vifornițele iernii sunt năpraznice, se luptă cu un dușman neasemuit mai numeros. A rămas lumea întreagă în uimire, de vitejia cu care acest popor își apără țara. Finlandezii aceștia îndură suferințe de necrezut, ca să nu lase pe alții să le încalce pământul lor strămoșesc; ei dorm în zăpadă, în ger de crapă pietrele, fac grele marșuri prin viscolul și vântul care tae obrajii până la sânge, merg zile și nopți, întregi fără odihnă, și totuși se bat voinicește și stau pe hotarele lor, cu îndârjire, apărându-le.

Năpădiți de vrăjmașul venit în număr nespus de mare, au dat, singuri, foc satelor lor, cu inima frântă de durere; dușmanul nu a găsit însă astfel, nicăieri, adăpost și hrană. Acum, finlandezii s'au încordat din nou și au izbutit să alunge pe vrăjmași din țara lor, făcând pe mulți prizonieri, luându-le tancuri și doborând multe avioane.

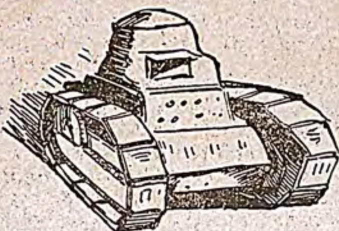
Lumea întreagă este uimită de minunea aceasta, cum o armată mică, într'o țară pustiită de vifornițe, izbutește să țină piept, de o lună, unui dușman covârșitor. Noi, românii, însă, privim cu înțelegere la luptătorii aceștia neînfricați. Fiindcă noi știm, din strămoși, că o oaste mai mică, dar pătrunsă de iubirea de moșie, nu se teme să dea piept cu nimeni. Veac de veac ne-am bătut așa, ca finlandezii, ca să ne păstrăm pământul strămoșesc și, prin dragostea noastră de neam și credința în dreptul nostru pe acest pământ, am făcut țara mare și puternică de azi.

Credința aceasta în ce este al nostru, în înțelepciunea Capului Oștirii noastre, Maiestatea Sa Regele, în dragostea nestrămutată de moșia pe care trebue s'o apărăm cu bărbăție, împotriva oricui ar cuteza să se atingă de ea, credința aceasta face minunile, față de care lumea stă în uimire ,dar pe care noi le înțelegem, cu tot sufletul nostru.

Inarmarea Țării

Noi nu aveam nevoie, în anul care s'a dus, numai de o bună organizare a muncii pământului, ci aveam trebuință de o cât mai bună înarmare a țării, cu cele trebuitoare pentru caz de răsboiu.

Au pornit deci cei de sus cu nădejde la o mare și patriotică muncă, pusă toată în slujba armatei.

Dela armele noastre, care făcuseră răsboiul trecut și până la cele mai grele tunuri, totul a fost înoit, reparat și pus la punct, pentru a putea face față oricărei nevoi viitoare.

Bucuria pe care o simțim cu toții și care este rodul muncii de fiecare zi a meșteșugarilor noștri, este că în anul 1939 fabricile românești de armament s'au înmulțit și ele au dat la iveală lucrări făcute de mâini românești.

In aviație și în marină, ca și în artilerie, geniu și infanterie, au fost făurite noi unități, care au ca arme de luptă și materiale trebuitoare aprovizionării, cele construite aci, din ban și din sudoare românească.

Și fiindcă veni vorba de aviație și marină, e bine să se știe că în 1939 a fost construit primul vapor de răsboiu, în atelierele navale dela Galați, iar din fabrica de avioane dela Brașov a ieșit primul aparat românesc cu o viteză de 580 km pe oră.

După cum se vede din cele spuse foarte pe scurt, munca pusă pentru apărarea țării, în anul ce s'a dus a fost la înălțimea ceasului greu prin care trecem.

Pentru sănătatea neamului

Este bine să ne amintim și de acele înfăptuiri, puse cu atâta suflet pentru sănătatea neamului.

Cu adevărat, a fost dusă în 1939 o mare campanie sanitară, mai ales în ținuturile unde bolile bântuiau mai mult și unde au făcut mai mari ravagii.

Au fost construite noui spitale, au fost reparate cele vechi și au fost echipate cu cele necesare îngrijirii oamenilor suferinzi.

Echipe de doctori au cutreierat satele, au cotrobăit prin gospodăriile oamenilor, răspândind peste tot locul buna învățătură a îngrijirii sănătății.

Iar la răspântii au fost făcute fântâni noi, acoperite, pentru ca apa să nu fie atinsă de molimă și prin sate și cătune s'au clădit dispensare și băi comunale.

Cu cât o nație este mai sănătoasă la trup și la minte, cu atât ea poate birui mai multe necazuri și poate face față tuturor nevoilor.

Deci să ascultăm povețele doctorilor și să facem în așa fel ca molima și boala să fie cât mai departe de noi, pentrucă numai astfel vom putea să dăm urmare întregei munci pusă cu atâta casnă pentru ridicarea țării rumânești.

Preț bun pentru grâne și magazii pentru păstrarea lor

Odată făurită această unire, nu ne lipsea alta decât să ne apucăm cu nădejde de lucru și să facem tot ce ne lipsea.

Și s'a pornit de jos, dela talpa țării, care avea mai multe nevoi și care a suferit mai mult.

Printr'un meșteșug al celor care au în mână frânele statului, s'a ridicat deodată prețul grânelor, ferind astfel pe plugarii muncitori ai pământului, să-și vândă rodul, celora care umblă după înșelătorii, pe un preț mai jos de cel cuvenit.

Astfel, s'a putut da pălmașului, adevărata răsplată a muncii sale.

Insă grija celor de sus nu s'a oprit aci. Fiindcă nu avem destule magazii unde să putem păstra grânele și porumburile, și unde să fie aleasă sămânța bună de pus în pământ să încolțească, au început să se clădească, în locurile cele mai bune, așa numitele *silozuri*, niște magazii mari și în care se află mașini de vânturat, pentru ca

sămânța să fie păstrată cât mai îndelungată vreme.

Iar prin ministerul agriculturii și domeniilor, s'au trimis în toate satele și cătunele, anume instrucțiuni pentru ca oamenii să muncească pământul cu cât mai mult folos și pentru ca din munca lor, să dea la iveală un cât mai mare rod.

Bună stare economică și cinstită gospodărie a avutului obștesc

1939, an de frumoasă și folositoare muncă pusă în slujba marilor interese ale țării a mai însemnat și o foarte temeinică așezare a rosturilor noastre economice și financiare.

Printr'o politică de adâncă cumințenie, cu o cunoaștere perfectă a celor ce se petrec în țară și a putinței omului sărac, Statul a luat măsuri pentru ca impozitele să nu împovoreze prea mult punga nevoiașului și mai ales să lase ca săteanul să se descurce cum e mai bine.

Inaltul guvern, în marea lui dragoste pentru popor și pentru toate așezămintele care îi pot fi de folos, a căutat să pună pe temelii cât mai solide, cât mai temeinice, toate instituțiunile financiare și economice.

Cooperativele au fost în întregime reorganizate, legându-le cât mai bine de ridicarea prețului rodului pământesc. Și tot în aceste prăvălii care au început să se înmulțească în comunele noastre, s'a pus la îndemână pe preț ieftin, materiale de care au mare nevoe gospodăriile țărănești.

Lucrându-se cu folos, grijind cu frica lui Dumnezeu de banul obștesc, căutând să se înfăptuiască cât mai multe și să se tămăduiască rănile vechi și dureroase, putem spune că și pe acest tărâm anul 1939 a însemnat un an plin de frumoase și folositoare roade.

Ridicarea sufletească a Neamului

Pe lângă marea muncă depusă în ramurile de activitate productivă, pe lângă toate acele construcțiuni puse în slujba obștei, anul ce s'a dus a mai însemnat și o frumoasă mișcare pentru ridicarea sufletească a nației.

Prin publicațiuni de tot felul, prin cuvântări, prin reprezentații de cinematograf popular și prin biserică, s'a întreprins dealungul și dealatul pământului românesc o treabă foarte bună care a avut rostul de a mări încrederea în puterea poporului nostru, în bărbăția lui și în vitejia lui de totdeauna.

Datorită acestor însușiri, datorită bunei înțelegeri între oameni și a dragostei pe care întotdeauna o arătăm față de liniște și pace, am putut să rămânem cuminți de pază la hotarul nostru și să nu ne vârâm în gâlceava altor popoare.

Acum când suntem în prag de an nou, când în depărtare se arată începutul unui alt veleat să ne rugăm Domnului Dumnezeului nostru, cu smerenie și cu credință, să ne ajute ca poporul românesc, cinstit, harnic și încrezător în dreptatea lui sfântă, să rămână în afară de orice vâltoare și să ne păzească de orice rău.

Și să dea Tatăl ceresc ca în anul 1940 belșugul în pogoane peste holdele noastre, vifornița să plece dela hotarul nostru, iar gospodarii să se întoarcă acasă să-și poată ara și însămânța ogorul. să-și strângă în brațe nevasta și să-și sărute țâncii.

Iar M. S. Regelui, Marelui Voevod Mihai de Alba Iulia și tuturor înalților dregători ai Statului, să le dea Dumnezeu ani mulți și fericiți pentru binele și mulțumirea întregului popor românesc.

„SENTINELA“ roagă pe cititorii săi să trimită scrise, amintiri din războiul cel mare, scrisori de pe zonă, cântece, snoave, și alte întâmplări din viața de sub arme.

Adresa: „SENTINELA“, str. Nicolae Filipescu Nr. 40, București.

C. 22.922. — M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ